

listinou veřejnou, věřitel však přes to podá si ještě návrh na prodej a teprve na excisní žalobu učiní návrh na zastavení: tu neobdrží a musí, obdržel-li je již, vrátiti sice útraty návrhu na prodej, ale útraty návrhu na zabavení a výkonu jeho, aktů to, v jichž době byl ještě bezelstným a tudíž i útraty návrhu na zastavení exekuce, o něž právě jde, a jenž je nutným následkem oněch aktů bezelstnosti, obdrží. Aby soud zjistil skutkové půtahy vědomosti, k tomu bude někdy třeba arcí šetření, ale to konati dovoluje mu výslovně § 55 ex. ř.

Zbývá jen doložiti, že v §u 75 výrazem »exekuční útraty« nelze zajisté rozuměti nic jiného, než útraty »exekučního řízení«, jak to nazývá § 74 odstavec první, jenž již v odstavci druhém rovněž mluví místo toho též přímo o »útratách exekučních«, a že k exekučnímu řízení ovšem náleží i návrh na zastavení exekuce.

Čís. 4183.

Proti usnesení, jímž nařízena oprava rozsudku, jest samostatný rekurs přípustným.

(Rozh. ze dne 30. září 1924, R I 604/24.)

Rekursní soud odmítl rekurs žalované strany proti usnesení první stolice, kterým tato opravila podle §u 419 c. ř. s. svůj rozsudek, jsa toho právního názoru, že podle §u 419, odstavec druhý, c. ř. s. proti takovému usnesení není samostatného opravného prostředku. Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o rekursu žalované znovu rozhodl.

Důvody:

Právní názor rekursního soudu je mylným. Podle §u 419 c. ř. s. není samostatného opravného prostředku proti usnesení, kterým návrh na opravu byl zamítnut. Než o ten případ tu nejde. Tu byla oprava rozsudku z úřední moci zařízena. Toť podstatně odchylné usnesení od usnesení, uvedeného v §u 419, odstavec druhý c. ř. s. O něm proto jeho ustanovení neplatí, a, ježto není ani jiného předpisu, který by proti němu odpor vylučoval, je rekurs podle §u 514 c. ř. s. přípustným.

Čís. 4184.

Za platnosti nařízení ze dne 23. října 1920, čís. 581 sb. z. a n., nemůže se rozdělovna cukru domáhati pořadem práva na eráru zaplacení rozdílu cen cukru k rozdělení jí přikázaného.

(Rozh. ze dne 30. září 1924, R I 772/24.)

Proti žalobě firmy J., jež byla pověřena okresním hejtmanstvím rozdělením cukru, na stát (cukerní komisi) o vrácení přeplatku za přidě-

lený cukr, namítl žalovaný nepřípustnost pořadu práva. Soud první stolice námitce vyhověl a žalobu odmítl, rekursní soud námitku zamítl. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Žalobkyně (§ 41 odstavec druhý j. n.) domáhá se na žalovaném eráru zaplacení 10.641 Kč 87 h, tvrdíc, že jí tuto částku dluhuje čsl. cukerní komise jako rozdíl cen cukru, jí k rozdělení v okrese příkázaného a to v důsledku zvýšení cen cukru k 1. říjnu 1920 a snížení cen těch k 1. dubnu 1921. Žalovaný erár prý uznává pohledávku žalobkyně, tvrdí však, že ke dni 1. října 1920 měla žalobkyně zásoby cukru 11.327.50 kg místo jí doznaného množství 5829 kg a že má tedy k dobru za zvýšení ceny 23.478 Kč 60 h. Jde tedy podle žaloby o vyúčtování cen cukru čsl. cukerní komisí žalobkyni jako rozdělovně jeho mezi spotřebitele příkázaného a spor se v podstatě točí o to, mnoho-li měla žalobkyně na skladě cukru k 1. říjnu 1920. Pro sporné období platilo ustanovení nařízení vlády republiky Československé ze dne 23. října 1920, čis. 581 sb. z. a n., jehož účinnost byla prodloužena nař. vl. rep. Čsl. ze dne 26. září 1921, čis. 358 sb. z. a n. do 31. října 1921. Podle těchto ustanovení byly veškeré zásoby nezdaněného cukru i cukr z ciziny docházející pod závěrou a nebylo vůbec dovoleno s ním nakládati bez poukazu cukerní komise (§§ 8, 9), která měla jako státní orgán obstarávati veškerou péči o výrobu, nerušené zásobování a řádné hospodaření cukrem (§ 1), nejsouc podnikem výdělečným a neprovozujíc zaměstnání, jež by směřovalo k zisku (§ 2). Komise cukerní byla oprávněna jako státní orgán řídití též přiděl rozdělovnám, dodávky i prodeje a kontrolovati zásoby, jak jde z ustanovení §u 9, a to nejen cukru pod závěrou, nýbrž i cukru, který nebyl již pod závěrou (srv. odst. 5 a 7), a byla oprávněna určovati výši přeplatku při přechodu vyšších cen k 1. říjnu 1920 a zajisté též výši slevy při přechodu nižších cen k 1. dubnu 1921 [§ 17 odst. (2) a (5)]. Veškeré tyto funkce a zejména též tato funkce, o něž v tomto sporu jde, byly úkony veřejnoprávními, jež prováděl stát svým právem výsostným svými orgány proti státním příslušníkům jako nadřízený jim svaz veřejnoprávní. Stát svými orgány nařizoval, státním příslušníkům — zde rozdělovně — bylo se jeho nařízením s výhradou stížnosti v cestě správní (§ 22) podrobiti. Šlo tedy o poměr veřejnoprávní a nároky z něho vzešlé jsou rovněž nároky veřejnoprávními. Jak již řečeno, určovala výši přeplatku a slevy při přechodu cen cukru cukerní komise a proti jejímu dotyčnému — jako proti každému — rozhodnutí bylo stanoveno v §u 22 cit. nař. právo stížnosti v cestě administrativní, čímž spory v tom směru vzniklé příkázány úřadům správním a tím pořad práva vyloučen. Když účinnost tohoto nařízení dnem 31. října 1921 přestala, vstoupil na její místo podle nař. vl. rep. Čsl. ze dne 27. října 1921, čis. 385 sb. z. a n., likvidační výbor s právem rozhodovati o všech záležitostech likvidačních a tedy zajisté i o nároku žalobkyně (§ 3) a proti jeho rozhodnutí vyhrazena rovněž stížnost v cestě administrativní a tedy pořad práva též vyloučen (§ 7).